

Βούλα Μάστορη

Τότε που πήγαμε βόλτα τον Επιτάφιο

Ευτυχώς τα δάκρυα στέγνωσαν γρήγορα κοντά στη μαμά και στον μπαμπά. Και μ' άρεσε η εκκλησία έτσι μικρή που ήταν. Ούτε χώριζε κανείς τούς άντρες από τις γυναίκες. Κι ήταν γιομάτη γιαγιάδες και παππούδες, που άκουγαν ευχαριστημένοι τον παπά που έψελνε. Κοντά του στέκονταν λίγοι άντρες κι έκαναν τους ψάλτες.

Εμείς καθόμασταν σε κάτι ψηλές και στενές καρέκλες, με πλάτη και χέρια, όλο ξύλο, που έμοιαζαν με κασετίνες.

Μπροστά μας ήταν ο Επιτάφιος γιομάτος λουλούδια. Και δίπλα του μερικά κορίτσια που τραγουδούσαν το «[Αι γενεαί πάσαι...](#)» και το «[Έρανον](#) «τον τάφον ...»». Α, τα έλεγαν τόσο ωραία! Ακουγόταν η φωνή τής καθεμιάς ξεχωριστά! Σαν να τραγουδούσε μόνη της!

Κι ας έλεγε η μαμά έπειτα:

– Θεέ μου, τι παράφρονες οι μικρές!...

Εμένα μου άρεσαν.

Όπως μου άρεσε κι ο παπάς μας, που όλο με κοίταζε και μου χαμογελούσε. Και με χάιδευε κιόλας σαν περνούσε από κοντά μου. Και δε θύμωνε που πήγαινα ολοένα κι έπιανα τον Επιτάφιο. Ούτε όταν μύριζα τα λουλούδια. Ούτε όταν πήρα μερικά να χαρίσω στη μαμά. Ούτε όταν πήγα στα κορίτσια και τραγούδησα κι εγώ:

– Θ' αναστηθεί ο Χριστούληγης!

Ένα, ξέρεις, ολότελα δικό μου τραγούδι. Μετά, οι άντρες που έκαναν τους ψάλτες σήκωσαν τον Επιτάφιο. Κι όταν ο παππούλης ζήτησε ένα νέο να σηκώσει το σταυρό, δεν πήγαινε κανένας. Δεν έβρισκαν νέο.

Εμένα δε μ' άφηναν γιατί, λέει, ήμουνα μικρός. Κι ήταν έτοιμος να πάει ο μπαμπάς, αλλά στο τέλος κατέβασαν ένα αγόρι από την καμπάνα πάνω.

Ύστερα, βγήκαμε όλοι έξω. Μπροστά ο σταυρός, μετά ο Επιτάφιος, ο παππούλης, οι ψάλτες, τα κορίτσια και μετά όλοι εμείς. Κόλλησαν έπειτα πάνω στον Επιτάφιο πολλά κίτρινα μικρά κεριά και τ' άναψαν.

Επιτάφιος (Ευαγγελίστρια, Σκιάθος)

Ανάψαμε κι εμείς τα δικά μας και ξεκινήσαμε για την «περιφορά». Δηλαδή, θα πηγαίναμε τον Επιτάφιο μια βόλτα στο χωριό. Έτσι είπε η μαμά, που τη ρώτησα.

Στο δρόμο περπατούσαμε αργά. Πρώτα, γιατί έτσι κάνουν στον Επιτάφιο. Έπειτα, γιατί οι περισσότεροι ήταν γέροι, και τέλος, γιατί έπρεπε να προσέχουμε και τόσα πράγματα: τις στρογγυλές πετρούλες, τα σκαλιά, τα μπαλκόνια...

– Κατεβάστε λίγο τον Επιτάφιο! Θα ρίξει το μπαλκόνι κάτω! έλεγε κι ο παππούλης σταματώντας λίγο το ψάλσιμο.

Αλλά αυτός είχε και να προσέχει και τα κεριά.

– Όχι τώρα το κερι, κυρα-Τασία! Μετά!

– Σε βλέπω, κυρα-Καλλιόπη! Άσε κάτω το κερι!

Μετά την περιφορά θα πάρετε όλοι σας. Φτάνουν για όλους.

Τα ἔλεγε σε μερικές γιαγιάδες που ἤθελαν να πάρουν αγιασμένο, λέει, κερί από τον Επιτάφιο.

Αλλά δεν τις ἄρесе να περιμένουν το μετά.

Κι ἦταν παντού νύχτα. Κανένα παράθυρο δεν εἶχε φως. Κι αὐτή ἡ ...πεθαμένη ἡσυχία...

– Πρόσεχε! Θα με κάψεις! Τι κόλλησες ἔτσι πάνω μου! εἶπε ἡ μαμά και μου πήρε το κερί.

Μ' αγκάλιασε ὁμως.

Στο δρόμο σταματήσαμε τρεις φορές. Τότε ἦταν που εἶπαμε τα τραγούδια των κοριτσιῶν. Το δικό μου τραγούδι δεν το ἔξερε κανένας.

Όταν φτάσαμε στην ἐκκλησία ξανά, οἱ ψάλτες σήκωσαν τον Επιτάφιο ψηλά πάνω ἀπὸ τὴν πόρτα κι ὅλοι εμεῖς περάσαμε ἀπὸ κάτω. Να, ὅπως παίζουμε το «περνά περνά ἡ μέλισσα ....».

Κι αγιασμένο κερί πήραμε ὅλοι μας.

Άγνωστες λεξούλες:

Αἰ γενεαὶ πάσαι = ὅλες οἱ γενεές

Ἐρανον = ράντισαν με ἀρώματα

ΟΔΗΓΙΕΣ

1. Να διαβάσεις πολύ προσεκτικά το κείμενο.
2. Στο μπλε κείμενο να κυκλώσεις τα τοπικά επιρρήματα (πού;) και να υπογραμμίσεις τα χρονικά (πότε;)
3. Διάλεξε ένα ρηματάκι και κλίνε το στους χρόνους που έχουμε μάθει.
4. Να περιγράψεις τὴν περιφορά του Επιταφίου τῆς γειτονιάς σου ἢ τῆς περιοχῆς ὅπου ἔχετε περάσει ἓνα Πάσχα.
5. Ζωγράφισε ἓναν Επιτάφιο ἢ κάτι σχετικό.